

**UCHWAŁA Nr
RADY MIEJSKIEJ w ŁODZI
z dnia**

w sprawie nadania rondu nazwy Edmunda Romana Orlika.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2018 r. poz. 994, 1000, 1349 i 1432) Rada Miejska w Łodzi

uchwała, co następuje:

§ 1. Rondu bez nazwy, zlokalizowanemu na części działek 1/23, 21/72, 21/73 w obrębie B-33, położonemu na skrzyżowaniu ulicy Szczecińskiej i ul. Świętej Teresy od Dzieciątka Jezus oraz ul. Konopnej nadaje się nazwę: rondo Edmunda Romana Orlika.

§2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Łodzi.

§3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od daty jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Łódzkiego.

**Przewodniczący
Rady Miejskiej w Łodzi**

Tomasz Kacprzak

Projektodawcą jest radny Rady Miejskiej:

Mateusz Walszek

Projekt zgodny z przepisami prawa
opiniuję pozytywnie
pod względem formalno-prawnym

RADCA PRAWNY
Łd-M-1618
Łukasz Gajewski

UZASADNIENIE

Edmund Roman Orlik urodził się 26 stycznia 1918 roku w Rogoźnie. Po zdaniu egzaminu dojrzałości w latach 1936-37 odbył służbę wojskową w Szkole Podchorążych Broni Pancernych w Modlinie i w I Batalionie Pancernym w Poznaniu. W latach 1937-38 studiował architekturę na Politechnice Warszawskiej pracując jednocześnie jako urzędnik pocztowy.

We wrześniu 1939 roku po zmobilizowaniu walczył w 71 Dywizjonie Pancernym jako dowódca czołgu TKS w stopniu plutonowego podchorążego. W trakcie dwóch starć w dniach 18 i 19 września pod Pociechą i pod Sierakowem zniszczył łącznie 10 czołgów niemieckich znacznie większych i lepiej uzbrojonych niż niewielki czołg rozpoznawczy, którym dowodził. W związku z tym jest uznawany za pierwszego polskiego asa pancernego, a także najskuteczniejszego polskiego dowódcę czołgu w drugiej wojnie światowej. W okresie okupacji uniknął niewoli i walczył w konspiracji w szeregach Armii Krajowej.

Po zakończeniu działań wojennych zamieszkał z rodziną w Łodzi. Podjął tu pracę zawodową jako Kierownik Transportu w Zjednoczeniu Przemysłu Skórzanego, a potem jako Kierownik Budowy w Przedsiębiorstwie Robót Budowlanych i jako Kierownik Działu Inwestycji w Głównym Instytucie Włókiennictwa. Jednocześnie w latach 1946-51 studiował architekturę w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Łodzi. W latach 1950-51 był asystentem na tej uczelni. Pracował w latach 1949-65 w Miastoprojekcie Łódź jako starszy projektant, kierownik zespołu i główny projektant pełniąc jednocześnie wiele funkcji w różnych instytucjach architektonicznych i urbanistycznych m.in. organizował Wojewódzką Pracownię Urbanistyczną. Jest autorem projektów dzielnicy akademickiej w Łodzi między innymi wysoko ocenianych budynków takich jak Biblioteka Uniwersytetu Łódzkiego czy Studium Języków Obcych.

W 1965 roku przeprowadził się do Wrocławia, a następnie do Opola, gdzie też był autorem projektów interesujących budynków np. Teatru Ziemi Opolskiej. Zginął w wypadku 8 kwietnia 1982 roku w Opolu. Jest pochowany na Starym Cmentarzu w Łodzi. Za swe zasługi wojenne został odznaczony Krzyżem Srebrnym Virtuti Militari i dwukrotnie Krzyżem Walecznych. Oprócz tego otrzymał Złoty Krzyż Zasługi

Mieczysław Walecki